

Arrest

nr. 127 184 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Georgische origine te zijn en geboren te zijn in het dorp Lichi (Georgische provincie Imereti).

U bent weduwnaar en heeft geen kinderen.

U was leverancier van brood.

Na het overlijden van uw ouders verhuisde u in 1949 naar uw oom in het dorp Besleti (Abchazië).

U werd door hem opgevoed en woonde bij hem tot aan uw legerdienst in 1960.

Na uw legerdienst verbleef u in barakken in de stad Soechoemi.

In 1990 verkreeg u in Soechoemi een appartement van de overheid. U was ondertussen gehuwd met Dzidziguri Luara, eveneens van Georgische origine.

Uw problemen begonnen toen de Abchazische oorlog in augustus 1992 uitbrak.

In die maand werd u, nog onwetende dat de oorlog was uitgebroken, op de weg door Abchazische troepen gestopt toen u terugkeerde van uw leveringen. U werd door hen zwaar geslagen, uw wagen werd afgenomen en u werd achtergelaten. Op eigen kracht slaagde u erin thuis te geraken en vandaar trok u naar een ziekenhuis. In het ziekenhuis werd een deel van uw rechterwijsvinger geamputeerd. De Abchaziërs hadden deze beschadigd om te voorkomen dat u in de toekomst op hen zou kunnen schieten.

Aankankelijk verliet u uw woning niet vanwege de oorlog. In deze periode hielp u meermaals Abchaziërs Soechoemi te ontvluchten. U verklaarde dat er in uw straat meerdere Abchazische gezinnen woonden. U bracht hen met de wagen naar de stad Gudauta. Bij controles door Georgische troepen toonde u uw identiteitsdocumenten.

Uw hulp aan Abchazische gezinnen viel niet in goede aarde bij de overgebleven Georgiërs en de Mkhedrioni. Zowel uw Georgische burens alsook de Mkhedrioni kwamen in de periode 1992-1993 langs uw woning om u te bedreigen. Zij beschuldigden u van landsverraad.

Vanwege deze beschuldigingen durfde u niet naar Georgië te vluchten toen een overwinning van de Abchazische troepen in zicht kwam.

Tien dagen voor de val van Soechoemi, op 27/09/1993, ontvluchtte u uw woning. U dook onder bij een Abchazische vriend van u genaamd Rudik Dziaphshipa. Rudik had een huis annex boerderij in het dorp Zedak Kindghi (op 45km van Soechoemi). U kon er verblijven op voorwaarde dat u op de boerderij werkte.

Uw echtgenote bleef achter op het appartement in Soechoemi. Jullie gingen er van uit dat zij minder gevaar liep aangezien zij een vrouw was en afkomstig was van Samegrelo (grensregio Abchazië).

Op 26/09/1993 kwamen de Mkhedrioni echter naar jullie woning om jullie wagen mee te nemen. Toen uw vrouw dit probeerde te verhinderen werd zij gevraagd of zij de echtgenote was van u, die eerder Abchazische gezinnen naar Gudauta had gebracht. Zij werd vervolgens neergeschoten. Haar lichaam werd door de Mkhedrioni in een wagen gelegd en weggevoerd. U gaat ervan uit dat zij toen werd gedood.

U bleef 17 jaar ondergedoken leven in het dorp Zedak Kindghi. U verliet het dorp nooit. U verliet het huis enkel om de naburige stukken grond te bewerken. U verklaarde dat Russische en Abchazische troepen elke drie maanden langs de boerderij kwamen op zoek naar Georgiërs. En dit gedurende heel deze periode van 17 jaar. Bij dergelijke bezoeken verborg Rudik u altijd ergens.

U verklaarde dat Rudik u feitelijk als slaaf tewerkstelde op zijn boerderij. Naarmate u ouder werd en minder kracht had om te werken zag Rudik u meer als een last. Hij begon u te haten. U stelde hem daarom voor een manier te vinden waarop u Abchazië kon verlaten. Hij stemde hiermee in. Op 16/02/2010 bracht Rudik u met de wagen naar Sotsji. De grensovergang – jullie passeerden daarbij een Abchazisch-Russische grenspost – werd door Rudik geregeld. Na een verblijf van ongeveer één week in Sotsji werd u op een bus gezet richting België. U weet dat u onderweg Oekraïne nog heeft gepasseerd.

Op 26/02/2010 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag enkel Sovjetdocumenten voor, te weten een Sovjetpaspoort (1979), een militair boekje (1963), een technisch paspoort voor de auto (1986), een origineel dienstbewijs (1992) en een kopie van een voorgaand dienstbewijs (1988).

U legde geen andere recentere documenten voor. U gaf aan dat u dergelijke documenten niet bezit aangezien u sinds 1993 tot uw vertrek in 2010 ondergedoken in Abchazië leefde (CGVS p.7).

U bracht aldus geen documenten aan die uw relaas staven. Bijgevolg berust de geloofwaardigheid van uw relaas uitsluitend op uw verklaringen.

Aangezien u verklaart van Georgische origine te zijn en u heel uw leven in Georgië (met inbegrip van Abchazië) zou hebben verbleven wordt uw asielaanvraag ten aanzien van Georgië onderzocht. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u de Georgische nationaliteit niet heeft en dat u staatloos bent (CGVS p.8).

Wat dit betreft blijkt echter uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat inwoners uit Abchazië door de Georgische autoriteiten de facto worden beschouwd als zijnde Georgische

staatsburgers. Zelfs indien zij niet over documenten zouden beschikken afgeleverd door het centrale Georgische gezag.

De Georgische nationaliteitswetgeving voorziet bovendien het staatsburgerschap voor iedere persoon die gedurende vijf jaar permanent in Georgië verblijft, met inbegrip van Abchazië.

Op basis van dit alles dient u dan ook beschouwd te worden als zijnde een Georgisch staatsburger.

De vaststelling dat u van deze informatie niet op de hoogte blijkt te zijn doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw vrees in geval van een terugkeer naar Georgië (m.u.v. Abchazië) is verder ongegrond.

U beweerde dat u vanwege uw verblijf in Abchazië en vanwege uw hulp aan Abchazische vluchtelingen tijdens de oorlog van 1992-1993 als een landverrader zou worden beschouwd. Vandaar dat u nooit naar Georgië (buiten Abchazië) zou zijn teruggekeerd (CGVS p.10, 12).

Nu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat vluchtelingen uit Abchazië niet werden blootgesteld aan vervolging door de autoriteiten na hun vlucht naar andere delen van Georgië. Indien zij problemen kenden waren deze in hoofdzaak van socio-economische aard.

Aldus is een vrees ten aanzien van de Georgische autoriteiten ongegrond.

Uw bewering dat uw voormalige Georgische burens u zouden viseren bij een terugkeer is daarnaast louter hypothetisch.

Zo wordt vastgesteld dat u geen informatie over hen heeft sinds 1993.

U weet niet waar zij zich gevestigd hebben na hun vertrek uit Abchazië en of zij nog in leven zijn (CGVS p.13-14).

De bewering dat zij problemen zouden veroorzaken, indien u zou terugkeren naar Georgië (m.u.v. Abchazië), is dan ook weinig waarschijnlijk.

Wat uw problemen met de Mkhedrioni betreft moet worden opgemerkt dat u geen actuele vrees formuleerde ten aanzien van deze groepering of ten aanzien van leden ervan.

U gaf zelf aan dat de Mkhedrioni niet meer bestaan (CGVS p.14).

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 april 2014 (zie p. 3) een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Hij roept tevens een manifeste appreciatiefout in.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker stelt dienaangaande (zie p. 4) dat hij bij terugkeer naar Georgië wel degelijk gevaar loopt gezien hij vreest aldaar het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege Georgische burgers.

Hij stelt dat om reden dat hij tijdens de Abchazische oorlog in 1992 meerdere Abchaziërs heeft geholpen om de stad Soechoemi te ontvluchten, door de etnische Georgiërs als een landverrader wordt aanzien.

Hij haalt aan dat zijn vrouw al om die reden op 26 september 1993 door leden van de Mkhedrioni, een Georgische paramilitaire groepering, werd vermoord.

Een terugkeer naar Georgië, na zeventien jaren ondergedoken te hebben geleefd in een boerderij in een Abchazisch dorp, zal in het oog springen van de lokale bevolking.

Hij stelt dat ook al is de Mkhedrioni inmiddels ontbonden, hij nog steeds vreest dat ex-leden van de Mkhedrioni alsook zijn vroegere Georgische burens, azen op wraak.

Hij vermeldt dat hij vreest voor represailles en niet zal kunnen rekenen op de Georgische autoriteiten die gezien zijn verleden, hem geen bescherming kunnen of willen bieden.

Hij verwijst naar zijn verklaringen dienaangaande afgelegd bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal zijn problemen bij terugkeer sterk onderschat, zijn vrees minimaliseert en daardoor geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Volgens hem is de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, trouwens niet op hem van toepassing. Hij merkt op dat die informatie gewag maakt van Georgische vluchtelingen uit de regio van Abchazië wat volgens hem dient te worden opgevat als zijnde etnische Georgiërs die naar Georgië zijn moeten vluchten omwille van het oorlogsgeweld, wat duidelijk niet hetzelfde is als hij die door de etnische Georgische bevolking zelf wordt geïdentificeerd als landverrader om reden van zijn hulp aan Abchaziërs bij hun vlucht uit de stad.

Hij laat gelden dat er geen ernstige reden is om hem het voordeel van de twijfel te ontzeggen.

Verzoeker herhaalt dat hij daarom niet kan terugkeren naar Georgië.

Verzoeker voert ook aan (zie p. 7) dat hij een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 48/4, § 2 b), met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Hij stelt dat hij er bij zijn verhoor op gewezen heeft dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Georgië waar hij als persoon op leeftijd met een zwakke gezondheid, na een jarenlange afwezigheid, bij terugkeer het slachtoffer dreigt te worden van represailles vanwege ex-Mikhedroni en oude Georgische bureaus waartegen hij geen bescherming kan krijgen.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij Abchazië -waar hij sinds 1949 verbleef, eerst in Besleti, dan in Soechoemi en nadien in Zedak Kindghi- verliet omdat hij oud geworden is en minder kracht had om de velden te bewerken, door de landeigenaar R. meer en meer als een last werd gezien en door deze laatste ook aangeraden werd om het land te ontvluchten wat hij uiteindelijk deed medio februari 2010.

In zijn verzoekschrift drukt verzoeker meerdere malen (zie p. 3, 4, 5, 6, 7) zijn vrees uit ten overstaan van Georgië, met name *“Een normaal en veilig leven is voor verzoeker niet meer mogelijk in Georgië”* omdat hij vreest in Georgië het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege Georgische burgers (zie p. 3), *“Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Georgië”* (zie p. 4), *“In Georgië voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten”* (zie p. 5), *“Terugkeren naar Georgië was geen optie”* (zie p. 5), *“De verklaringen die verzoeker aflegde spreken voor zich en bewijzen dat verzoeker in Georgië steeds in onveiligheid zal blijven leven”* (zie p. 6), *“Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Georgië”* (zie p. 6), *“...dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Georgië”* (zie p. 7), *“Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Georgië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden”* (zie p. 7) .

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook gelden dat *“een terugkeer naar hetzij Abchazië, hetzij naar Georgië, niet meer mogelijk is omdat hij vreest dat hij bedreigd zal worden en in voortdurende angst zal moeten leven”* (zie p. 3), *“Tegelijk is een terugkeer naar Abchazië voor verzoeker niet mogelijk”* (zie p. 4) om reden dat hij in Abchazië meer dan zeventien jaar ondergedoken had geleefd, al die tijd vreesde dat hij zou worden ontdekt door Abchazische militairen en R., de landeigenaar voor wie verzoeker op de velden had gewerkt, hem had laten weten dat hij hem geen bescherming meer wilde bieden, *“De omstandigheden waarin verzoeker in Abchazië leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en naar Europa te vluchten”* (zie p. 5).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij een etnische Georgiër is (zie p. 2, 6), en dat hij de Georgische nationaliteit heeft (zie p. 1).

Uit informatie (FEO2014-002) die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat **inwoners van Abchazië** door de Georgische autoriteiten de facto beschouwd worden als zijnde Georgische staatsburgers zelfs indien ze niet over documenten zouden beschikken afgeleverd door het centrale Georgische gezag.

De Georgische nationaliteitswetgeving voorziet bovendien het staatsburgerschap voor iedere persoon die gedurende vijf jaar permanent in Georgië verblijft, met inbegrip van Abchazië.

Volgens het internationaal recht worden Abchazië en Zuid-Ossetië beschouwd als integraal deel uitmakend van Georgië.

De Raad neemt derhalve de verklaringen van verzoeker dat hij een etnische Georgiër is (zie p. 2, 6), en dat hij de Georgische nationaliteit heeft (zie p. 1), aan.

Verzoeker verklaart dat hij problemen kreeg tijdens de Abchazische oorlog in augustus 1992, dat hij mishandeld werd door Abchazische militairen, dat hij Abchazische gezinnen hielp te vluchten, dat zijn Georgische vrouw in september 1993 in de echtelijke woonst in Soechoemi (Abchazië) vermoord werd door Mkhedroni die naar hem op zoek waren omdat hij Abchazische vluchtelingen had geholpen, dat hij zeventien jaar ondergedoken was in het dorp Zedak Kindghi (Abchazië) waar hij boerenarbeid deed, dat hij te oud geworden is om nog arbeid te verrichten, door zijn baas op straat werd gezet, dat hij vanwege zijn hulp aan Abchazische vluchtelingen tijdens de oorlog van 1992 – 1993, door Georgië als een landverrader wordt beschouwd, nooit naar Georgië (buiten Abchazië) is teruggekeerd en er niet naar kan terugkeren.

De Raad stelt vooreerst vast, onder herhaling van het beginsel dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling ligt, dat verzoeker van zijn hele asielrelaas, inbegrepen de verdenking of beschuldiging van landverraad, geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

De Raad noteert dat ofschoon verzoeker, naar zijn verklaringen in augustus 1992 door **Abchazische** militairen verminkt werd aan de rechterhand, hij toch **Abchazische** gezinnen hielp om Soechoemi te ontvluchten -waardoor hij door achtergebleven Georgiërs en Mkhedroni werd bedreigd-; de Raad

noteert ook dat verzoeker verklaarde dat hij vanwege de bedreigingen dat hij **Abchazische** gezinnen had geholpen, niet naar Georgië durfde te vluchten toen de overwinning van de **Abchazische** troepen in zicht kwam.

De Raad vindt het vooral ongeloofwaardig dat verzoeker die Abchazische mensen hielp -en door achtergebleven Georgiërs en Mkhedrioni werd bedreigd-, een vlucht overwoog toen de overwinning van de Abchazische troepen in zicht kwam.

De Raad vindt het ook ongeloofwaardig dat ofschoon verzoekers vrouw ook van Georgische nationaliteit was, zij ondanks de bedreigingen aan het adres van haar man, hem niet volgde op zijn vlucht naar Zedak Kindghi.

Waar verzoeker vraagt dat hem het voordeel van de twijfel zou worden toegekend, wijst de Raad op het ontbreken van enig bewijs, op bovenvermelde elementen die zich tegen zijn geloofwaardigheid keren en op de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de door hem gestelde daden in 1992 – 1993 -zijnde vreedzame hulp aan burgers-, anno 2014, zijnde een kwarteeuw later, nog een reële vrees kunnen uitmaken naar hij voorhoudt zowel in Georgië als blijkbaar -zie het verzoekschrift - in Abchazië.

Verzoeker voert aan dat de informatie van de commissaris-generaal -waarop deze zich baseert om te besluiten dat vluchtelingen die na hun vlucht naar andere delen van Georgië, uit Abchazië-terugkeerden, niet werden blootgesteld aan vervolging door de autoriteiten en dat indien ze problemen kenden, deze in hoofdzaak van socio-economische aard waren- gewag maakt van Georgische vluchtelingen vanuit de regio van Abchazië, wat volgens hem dient te worden opgevat als zijnde etnische Georgiërs die uit Abchazië naar Georgië zijn gevlucht omwille van het oorlogsgeweld, wat duidelijk niet hetzelfde is als hij die door de etnische Georgische bevolking zelf wordt geïdende als landverrader, wegens zijn hulp geboden aan Abchaziërs bij hun vlucht uit de stad Soechoemi.

De Raad stelt vast dat de specificiteit die verzoeker aanhaalt als beletsel voor een terugkeer naar Georgië, met name het landverraad, niet specifiek vermeld wordt in bedoelde info.

Wel verwijst de info naar rapporten die de situatie van de mensenrechten in Georgië behandelen en stelt dat (zie GEO2012-068) geen enkel van die rapporten het bestaan vermeldt van probleemsituaties met de Georgische overheden van personen, van Georgische etnische origine, die vanuit Abchazië komen.

De Raad gaat ervan uit dat moest er zich een incident hebben voorgedaan als door verzoeker in zijn geval voorgehouden, met name "landverraad", er in rapporten over de eventuele negatieve reacties zou zijn bericht.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf geen objectieve informatie bijbrengt die over gevallen van landverraad bericht.

De Raad merkt ook nog op dat verzoeker verklaarde dat hij sinds eind 1993 tot zijn vertrek in 2010 in Abchazië verbleef, als boerenknecht in een dorp.

Hij beweert dat Russische en Abchazische troepen elke drie maanden langskwamen op de boerderij op zoek naar Georgiërs.

Het is voor de Raad niet te vatten dat verzoeker deze omstandigheden en voorgehouden vrees gedurende zeventien jaar zou hebben verduurd en pas op het ogenblik dat zijn fysieke krachten verminderden, aan de mogelijkheid heeft gedacht om bescherming te vragen tegen een dreiging die zijn begin vond in 1992 - 1993.

De Raad hecht derhalve geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat hij om reden van een vrees zoals voorzien in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, van Georgië verwijderd dient te blijven.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Bovenstaand ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE